

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ σκηνὴ σ' ἓνα λαϊκὸ ἐστιατόριο. Τρώγαμε τὴν πατσά μας, ὅταν μπήκε σὲ μιὰ στιγμή μιὰ ὁμάδα ἀλλοδαπῶν χίππυς, με μακρὰ μαλλιά καὶ παρδαλὰ ρούχα. Τὸ γκαρσόνι, ἓνας ὠραῖος τύπος μὲ μουστακάκι, μᾶς πλησίασε ἐμπιστευτικά.

—«Δὲν μπορεῖς νὰ ξεχωρίσης πιά ποιά εἶναι ἡ γυναίκα καὶ ποιὸς ὁ ἄνθρωπος...

Ἡ γυναίκα κι' ὁ ἄνθρωπος. Μιὰ φράση ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ σὰν σωστὴ στὴν συνείδηση τοῦ λαοῦ ὅπως τὸ ἄλλο ἐκεῖνο γραφικώτατο «ὁ κύριος μου» μὲ τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζει τὸν σύζυγο τῆς ἡ Κυπρία. (Τὸ ἄλλο, τὸ «ἡ κυρία μου», ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι πιὸ ἀραιὰ ποὺ χρησιμοποιεῖται, εἶναι καὶ πολὺ μεταγενέστερο, ἐξ ἀνταντακλάσεως κατὰ κάποιον τρόπο συνηθίστηκε).

Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ἀκόμη μέρη ποὺ ὅταν ρωτήσεις ἓνα πατέρα πόσα παιδιά ἔχει θὰ σοῦ πῆ: «Τρία παιδιά καὶ δυὸ κορίτσια, μὲ τὸ συμπάθιο».

—Τὰ κορίτσια δὲν εἶναι παιδιά πρὸς Θεοῦ ὅχι, εἶναι κάτι ἄλλο, κάτι ποὺ ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀναφέρῃς πρέπει νὰ βιαστής νὰ προσθέσης ἓνα συγγνώμη.

Κι' ὕστερα λέμε πὼς ἔχουμε... ἰσοτιμία... Μιὰ γνωστή μου, νεαρὴ πολιτικὸς μηχανικὸς, μούκανε τὰ παράπονά της:

—Βγάλαμε τὸ Πανεπιστήμιο μὲ ἄριστα, μὲ καλλίτερους βαθμοὺς ἀπὸ τ' ἀγόρια. Ἡρθαμε σκοτωθήκαμε νὰ βρούμε μιὰ δουλειὰ καὶ τώρα σκοτωνόμαστε νὰ ἐπιβληθοῦμε. Καὶ δὲν εἶναι μόνο οἱ ἐργάτες, ποὺ σὰν ἀμόρφωτοι ἔχουν μιὰ προκατάληψη ἐναντι τοῦ γυναικείου φύλου, εἶναι κι' οἱ ἄλλοι, οἱ συνάδελφοι, κι' ὁ ἐργοδότης μας. Δὲν θέλουν νὰ μᾶς ἐμπιστευθοῦν σοβαρὴ δουλειὰ δὲν μᾶς ἔχουν ἐμπιστοσύνη ἢ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί».

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιαιτροῦ ὅπως εἶναι ἀδύνατο νὰ πείσης τὸν λαουτζίκο ὅτι ἡ «κυρὰ γιάτραιννα» ἔχει τίς ἴδιες γνώσεις κι' ἴσως κάποτε μεγαλύτερη ψυχραιμία ἀπὸ τὸν ἄρρενα συνάδελφό της.

Δὲν θέλω νὰ ξεμακρύνω πολὺ γιατί, τὸ θέμα παραιπώθηκε στολισμένον μὲ φράσεις ἐντυπωσιακῆς, ὅπως φεμινισμὸς κλπ. καὶ γιατί βλέπω κι' ὅλας τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τῶν φίλων ἀναγνωστῶν. «Πφ... κι' αὐτὴ γυναίκα δὲν εἶναι;».

Ὅμως ὑπεράνω προκαταλήψεων ἢ διαφορῶν πρέπει νὰ παραδεχθῆτε πὼς αὐτὸ τὸ «γυναίκα καὶ ἄνθρωπος» εἶναι πολὺ μὰ πολὺ γουστόζικο.